

jeg ikke selv villet stille Forslag derom. Grunden, hvorfor jeg har bedet om Ordet, er, at jeg vilde tale imod Betagelsen af det 3die Stykke af § 1, men ganske vist ikke af de Grunde, der hidtil ere anførte derimod, thi efter den Betragtning, jeg har, maa jeg være imod dette Stykke, fordi det ikke gaar nær vidt nok. Efter min Mening burde ethvert ugift Fruentimmer, hvis spæde Barn skal udsættes i Pleie — ikke fordi hun har faaet et Barn, medens hun var ugift, men paa den Grund, at hendes tidligere Vandel maatte tale derfor — være pligtigt at underkaste sig Undersøgelse, eller ogsaa maatte Sagen ordnes, som Justitsministeren vil, nemlig saaledes, at Undersøgelse fandt Sted, naar Politiet fandt Anledning dertil i Senhold til hendes Vandel. At indskrænke Undersøgelsen til de Kvinder, der ere saa fattige, at de ikke selv kunne forsørge deres Barn, men maa ty til det Offentliges Hjælp, forekommer mig at være urigtigt. Fattigdommen er byrdefuld nok i sig selv, og en saadan Afskillelse imellem Fattige og dem, der selv kunne skaffe Udvei for deres Barn, forekommer mig at være en Uret. Derfor vil jeg ikke stemme for det nævnte Forslag. Kan det derimod blive rettet til 3die Behandling i den Retning, jeg taler for, skal jeg gjerne stemme derfor. Naar jeg ikke selv har stillet de dertil sigtende Endringsforslag til denne Behandling, er det, fordi jeg efter Samtale med Flere har troet, at det ikke vilde være muligt at sætte det igjennem. Men det skulde glæde mig, om Udvalget vilde overveie til 3die Behandling, om der ikke skulde være Noget at gjøre i denne Retning. For Øvrigt skal jeg gjøre opmærksom paa, at det kun vil være ganske faa Fruentimmer, af dem, der senere behøve offentlig Hjælp til Barnets Forsørgelse, der ville komme ind under det 3die Stykke, thi mangt et Lyende f. Ex. vil i Reglen beholde sit Barn, indtil det halve Aar er gaaet, i hvilket Lyendet paa Grund af sit Svangerskab har maattet være ude af sin Tjeneste. — Medens jeg har Ordet, maa det være mig tilladt at anbefale Mindretallets Forslag til § 1. Det forekommer mig, at under den Fare, Samfundet udsættes for ved den omhandlede Sygdom, skal man ikke være saa øm overfor disse Fruentimmer, thi hvad er det for Fruentimmer, der er Tale om? Det er dem, der have paadrøget sig en bestemt Mistanke for at søge Erhverv ved Uttugt, altsaa en Mistanke, som grunder sig paa faktiske Forhold, ikke en løst henkastet Mistanke. Overfor det Slags Fruentimmer skal man, navnlig naar Samfundet kan udsættes for en saa vedsom Sygdom, ikke være saa øm, at man skulde forhindre en Undersøgelse. Endnu skal jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden paa § 181 i Straffeloven. Den lyder saaledes: „Naar Noget, som er vidende eller har Formodning om at være behæftet med veneriff Smitte, øver Uttugt med en Anden, bliver Straf af Fængsel eller under skærpende Omstændigheder

Forbedringshusarbejde at anvende.“ Jeg har ikke hørt, at denne Paragraf endnu er kommen til Anvendelse, og af de Flere, med hvem jeg har talt derom, har heller Ingen hørt det. Det turde være muligt, at der med Hensyn til dette Punkt er Noget at rette. Naar en Patient, behæftet med denne Sygdom, kommer for en Læge, og Lægen spørger ham, hvorfra han har faaet Sygdommen — og det skulde vistnok være en Pligt for en Læge at stille et saadant Spørgsmaal — og naar der saa er antagelig Grund til at tro, at Sygdommen er paaført ved et berøgtet Fruentimmer, saa forekommer det mig, at det skulde være Pligt for en saadan Læge at anmelde det for Politiet. Om der bør optages Noget derom i Loven, eller om det kan ordnes administrativt, skal jeg ikke kunne sige; men jeg tillader mig blot at henlede Opmærksomheden derpaa, for at Udvalget maatte kunde finde en eller anden Udvei til at optage noget Saadant i Lovforslaget, som er den Ramme, hvor den Slags Sager kunne indføres.

Strup: Det forekommer mig, at Hovedbestemmelsen i Lovforslaget vil komme til at indeholdes i den af Udvalget foreslaaede nye Paragrafs første Stykke, som jo er fuldstændig tiltraadt af den ærede Justitsminister. Den nye § 1, 1ste Stykke indeholder jo to Bestemmelser. Den ene er den, at ethvert Individ, som er smittet af den omhandlede for Samfundet farlige Sygdom, skal underkaste sig en Kur. Den anden Bestemmelse, som er af noget underordnet Natur, gaar ud paa, at Kurven er fri. Det forekommer mig, at den Bestemmelse, at ethvert med Sygdommen behæftet Individ er pligtigt til at underkaste sig Kur, er Hovedbestemmelsen i hele Lovforslaget, og i den Grad er Hovedbestemmelsen, at Loven meget vel kunde indskrænke sig til den alene, vel at mærke naar de Lovangmidler, som nævnes, ere effektive. Man kan ikke opfatte det saaledes, at det netop er den nærmere Udvikling af disse Lovangmidler, som er i Gjenstanden for de øvrige Paragrafer i Loven, thi de øvrige Paragrafer i Loven omhandle jo kun det ene af de to Kjøn. Naar det ærede Udvalg altsaa har foreslaaet, og den ærede Justitsminister har tiltraadt en Bestemmelse, som i al sin Almindelighed lyder saaledes, at ethvert smittet eller med Sygdommen behæftet Individ, ligeegyldig af hvilket Kjøn, er pligtigt til at underkaste sig Kur, og at en saadan Kur kan fremtvinges, forekommer det mig, at denne Bestemmelse i og for sig er udtømmende og tilstrækkelig, naar kun Lovangmidlerne til at gjennemføre den ere tilstede. Hvilke ere da de Lovangmidler, som i Almindelighed ere angivne? De findes i Slutningen af Stykket, nemlig at Forpligtelsens Efterkommelse kan fremtvinges ved Lovangsbøde, der dikteres i Kjøbenhavn af Politidirektøren og udenfor Kjøbenhavn af Overøvrigheden. Jeg vil kun henstille til nærmere Overveielse, hvorvidt denne